

desfășoară sub privirile ostenite și cinice ale funcționarului Hirin, căruia Bereczky Péter îi alcătuiește o mască expresivă interpretul gradează cu pricepere trecerea de la starea de subaltern absolut la furia oarbă a celui care nu mai poate suporta dezordinea provocată de minciună și confuzia produsă de aflarea adevărului. Darkó Eva izbuteste o compoziție exactă în rolul bătrinei Merciułkina, un fascinant și misterios amestec de prostie și viclenie, calități cu care se pot ciștiga toate partidele pierdute de oamenii inteligenți. Tatiana jucată de Topai Eva e tot atât de stupidă pe cât e de frumoasă, ea interpretează cu convingere totală inadecvare la concretul situației, sporovăiala ei, care se vrea de turturică, are sonorități de croncănit de ceară. Nagy István (Sipucin) înfruntă eroic incidentele neplanificate ale falsei sărbători. Interpretul reprezintă decalajul dintre ceea ce este și ceea ce pare a fi personajul, dar o relativă sărăcie a mijloacelor, agitația exterioară diminuează eficiența comică a interpretării.

Scaunul fermecat de Karinthy Frigyes este parcă special alcătuit pentru un exercițiu de stil scaunul este invenția

unui geniu nerecunoscut, care, pentru se răzbuna, îl plasează în biroul unui înalt funcționar, și toți cei care, „verticală”, trâncănesc vrute și nevrute, spun adevărul de îndată ce se așază pe el. Lucrăți în tușe groase, schița dramatică le oferă studenților posibilitatea de a jongla cu ipostaza adevărului și cu aceea a minciunii, în limitele convenției scenice. Ca un boxer bine antrenat Bereczky Péter (Secretarul de stat) ști să lovească, dar să și primească. Biró József (Ziaristul) alcătuiește tipologie un caracter în care minciuna e profesie, și cinismul, vocație. Topai Eva acoperă ambele ipostaze cu o bine gândită prostie, femeiască, iar Sütő Udvari András (Ministrul) are aceeași rigiditate, fie că e așezat pe scaunul fermecat, fie că e în picioare. Dealtfel, tot hazul montării derivă din premisa unității caracterologice a personajelor. Ele nu se dedublează mințind, nu își contrafac personalitatea, ci doar o dezvoltă în sensul necesităților și convențiilor sociale. Adevărul unor oameni este la fel de plicticos, de fals ca și minciuna.

Magdalena BOIANGIU

caricaturistii și thalio

Mitică
Popescu și
Nicu
Constantin
văzuți de
Liviu Iliescu

o suplinesc cu o „parodie prin obiect” toate personajele, femeii sau bărbați, poartă melon. Mi s-a părut că acesta ar fi un simbol expresiv al dorinței fără acoperirea de a accede la un statut social onorabil.

Măștile din carnaval, amestec de trăsături grotești și costumație bufonă, s-au dorit reprezentative pentru calitatea specială a comicalului românesc. Catindatul, ca figură-cheie a semnificației tragice a piesei în viziunea mea, este nimerit în final, când toți ceilalți continuă să chefulască, de un glonte rătăcit. Frica și minciuna, aparent inofensive, dau naștere crimei. Ideea ne-o sugerează Caragiale însuși, în monologul „1 Aprilie”.

Cam asta aș fi vrut să înțeleagă spectatorii **leninștrădeni** din reprezentația mea.

— **Și care a fost reacția lor la premieră ?**

— În teatrele sovietice există un obicei foarte frumos, pe care doresc să-l

notezi, fiindcă stă ca dovadă unui anume fel de a înțelege și respecta instituția teatrală și pe cei ce o slujesc la premieră sînt invitați foști actori, foști colaboratori ai teatrului, astăzi pensionari. Impresionant și valoros obicei. Acum, în ce măsură le-a plăcut, n-am să-ți spun. E o lipsă de tact din partea ta că m-ai întrebat, și ar fi o lipsă și mai mare de tact din partea mea dacă ți-aș răspunde. Ce mai pot adăuga e că întreaga echipă de actori m-a condus la plecare. Asta și pentru că e mare lucru să oferi peste hotare textul unui autor de care nu îți poate fi nici o clipă teamă că te va trăda.

— **În schimb, ți-ar putea fi teamă să nu-l trădezi tu pe el...**

— Asta se întîmplă oricum... Totul e ca această trădare să fie creatoare și artistic valabilă.

Corina ȘUTEU

caricaturistii și Chaltia

Radu Beligan

și

Marin Moraru

văzuți de Liviu Iliescu